

„Ja,“ sagde Frøken Susse og kiggede op paa hende med et undersøgende og forlegent Blik.

I det samme hørtes Overlægens Stemme ude paa Gangen. Døren gik op og hans Hoved kom tilsyne.

„Der er vel ikke noget her?“ spurgte han Frøken Mohn. „Ja, saa kommer jeg igen imorgen.“

Professor Mundt var en meget optaget Mand. Foruden sin Hospitalstjeneste havde han en udstrakt Privatpraksis at varetage. Han var Fætter til den bekendte høje og smukke Slotspræst, hvem han ogsaa lignede baade i Skikkelse og værdig Elegance. Han havde som Præsten sit Klientel i Byens rigeste Huse, hvor han var en læg Skriftefar for Familjens nervøse Damer. Snart sad han som en Trøster ved en melankolsk Etatsraadindes Lænestol; snart foretog han med Delikatesse en Undersøgelse paa en overfed og hysterisk Grossererfrue; snart stod han ved en Dødsseng og trykkede deltagende de Efterlevende i Haanden efter de bedste gejstlige Mønstre. Og ligesom sin Fætter Slotspræsten afsluttede han i Reglen sin lange og indbringende Arbejdsdag med at køre til et Middagsselskab, eller han viste sig i et af Teatrene sammen med sin smukke Frue, hvem han hvert Aar overdryssede tættere med Diamanter.

I Øjeblikket befandt han sig paa en forsinket Stuegang gennem Afdelingen, fløj gennem Korridorerne med elskværdige Hilsner til Patienter, Volontører og Sygeplejersker for efter et Kvarters Forløb at slutte inde hos Jægermester Hagen i Pavillon C.

Den forulykkede Politiker og Ægtemand var anbragt i en Enestue, der vendte ud til Hospitalets Grønnegaard. Hans Udseende var meget forandret. Han gik sørgmodig omkring som sit eget Genfærd, gusten og mager. For at beskæftige ham havde man sat ham til at afskrive en gammel Aargang af Københavns Vejviser, hvilket Arbejde optog ham meget mere, end han vilde være ved. Han havde en smuk Haandskrift og nød Synet af sine lange Rækker Navne og Tal, som han nedprentede med en Samvittighedsfuldhed og Flid, han beklageligvis ikke havde lagt for Dagen i nogen tidligere Virksomhed.